

ת"פ 183/03 - דוד סיכורלידזה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה

17 מאי 2018

ת"פ 183-03 מדינת ישראל נ' סיכורלידזה

מספר בקשה: 2

בפני	כב' השופט אברהם אליקים, סגן נשיא
מבקש	דוד סיכורלידזה
נגד	
משיבה	1. מדינת ישראל

החלטה

המבקש הגיש בקשתו בשנית לאחר שנדחתה ביום 3.12.2017.

בשתי החלטות הבהרתי למבקש כי גזר הדין לא נסרק לתיק בית משפט וחובה להציגו בפניי על מנת להבין, מי נפגע העבירה (או נפגעת העבירה) כי משתמעות גרסאות שונות מפי הצדדים לעניין זה, מהו מועד גזר הדין ופרטיו למשל בשאלה לעניין גובה הפיצוי.

המבקש התעלם מהחלטותיי בנושא.

הבקשה הראשונה נדחתה בשל אי צירוף נפגעי העבירה כמשיבים וגם הבקשה השנייה נותרה עמומה בנושא זה. רק היום במסגרת תגובה לתשובת המשיבה נזכר המבקש לספר כי לא איתר את נפגעת העבירה אך הותיר בצורה עמומה את השאלה, האם הדבקת הודעה על דלת ברחוב סוקולוב 4 בחיפה מהווה מסירה כדין, למצער חובה לציין בבקשתו האם בעת הדבקת ההודעה שם נפגעת העבירה הופיע על הדלת או על תיבת הדואר.

אני מניח משברי המידע שבבקשה ובתגובה כי ביום 24.3.2004 חויב המבקש לשלם פיצוי לנפגעת עבירה בסכום של 30,000 ₪, סכום הקרן שולם רק ביום 18.2.2018.

לא מצאתי כל הצדקה לפטור את המבקש מתשלום תוספת הפיגורים משום שאין נתונים מספקים לשאלה מדוע לא הפקיד המבקש במהלך 14 שנה את סכום הקרן או חלק כל שהוא ממנו כפי שעשה לראשונה בחודש פברואר 2018,

אין מחלוקת כי בית משפט זה מוסמך לפטור את המבקש מתוספת פיגורים, בכפוף למתן הזדמנות לנפגע העבירה להגיב, אך לא מדובר בפטור אוטומטי, נדרשות נסיבות מתאימות שלא מתקיימות במקרה זה. ראו רע"א 4265/17 ג'ורן נגד מדינת ישראל (13.11.2017) ורע"א 8994/11 חליל נגד מדינת ישראל (29.4.2012)

המבקש בתשובתו מהיום מעלה טענות ואסמכתאות משפטיות שאינן רלבנטיות, ככל שמדובר בגובה פיצוי- הלכה היא שאי יכולתו הכלכלית של הנאשם אינה מהווה אמת מידה בעת קביעת הפיצוי לנפגעי העבירה, ראו ע"פ 8774/15 פלוני נגד מדינת ישראל (19.6.2016) ולכן חקירת יכולת אינה רלבנטית.

המבקש הזכיר פסקי דין נוספים אלא שהלכות בנושא בגובה הפיצוי בעת דיון בערעור אינן רלבנטיות, 14 שנה לאחר חלוף המועד לערעור.

הלכות בדבר קביעת גובה קנס אינן רלוונטיות כדנים בשאלת גובה פיצוי (להבדיל מגבייתו).

הסמכות לדון בביטול תוספת פיגורים שנתווספו לפיצוי היא לבית משפט זה אליו פנה המבקש אך אין בנימוקי הבקשה הצדקה לביטול תוספת פיגורים ולכן דינה להידחות.

המבקש לא טרח לשלם שקל אחד - גם לפי יכולתו הכלכלית במשך 14 שנה.

167 חודשים חלפו מיום גזר הדין עד ששולם השקל הראשון, התנהגות זו אינה מצביעה על כוונה לפצות את נפגעת העבירה ומכאן שאין הצדקה לפטור אותו מתוספת הפיגורים. באשר לבקשת המבקש לפרוס החוב לתשלומים עליו להסדיר הנושא מול המרכז לגביית קנסות כפי שניסה המבקש לעשות בעבר. מיותר להזכיר כי בית משפט זה אינו ערכאת ערעור על החלטות המרכז לגביית קנסות.

לאור כל האמור לעיל אני דוחה את הבקשה.

ניתנה היום, ג' סיוון תשע"ח, 17 מאי 2018, בהעדר הצדדים.